

Gamlarætt góð

– Tann maður, ið finnist at Gomlurætt, veit ikki hvat hann sigur, heldur Leivur Clementsen, fyrrverandi sjómaður í Skopun. – Alt gott er at bera Gomlurætt

Mándagin funnst nakrir sandoyingar, Tíðindablaðið Sosialurinn hevði tosað við, at teimum umstøðum, ið teir hava, tá talan er um ferðing av Sandoyinni til Gomlurætt. Ført varð millum annað fram, at ferðætlanin hóskaði illa, skipið lá á Gomlurætt um náttina. manningin – ið er sandoyingar – skal skerjast, og at

rotta er á Gomlurætt, og at sandoyingar tí bera bangheit fyri, at rotta tann vegin kann koma til Sandoyinna, har hon ikki er áðrenn.

Alt gott at bera Gomlurætt

Men ikki eru allir sandoyingar á einum máli, hvat øllum hesum viðvíkur:

– Eg havi sjálvur verið á

Gomlurætt, og hana dámar mær væl. Alt gott er at bera ferjulegini, og hon er fyrsta floks, sigur Leivur Clementsen, fyrrverandi sjómaður úr Skopun.

Eisini havi eg tosað við skipararnar umborð á Tróndi, og teir hava eisini alt gott at bera henni. Teir, ið siga nakað annað, vita ikki, hvat teir siga.

Leivur Clementsen er samdur í, at skipið skuldi ligið í Skopun um náttina, tí har liggur tað væl, og tað hevur tað eisini gjørt í mong ár, uttan nakrar trupulleikar.

– Men mær dámar ikki, at teir taka hasa manningina av skipinum, tí hon er eisini góð, heldur hann.

– Sokoma teir fram við, at Tróndur skal geva undirskot upp á hálvatriðju millión, men tað kann ikki bera til, so nógv fólk ferðast við har. Og fyri at funnið útav tí, haldi eg at Tróndur skuldi verið fyri seg sjálvan í eitt ár. So skuldu teir sæð yvirskot, endar Leivur Clementsen sína viðmerking.

hj.

Eingin ferðaætlan í bræði

Spakuliga – men við ósvikaligum fastleika – verður stöðvið undir allari ferðavinnu í Føroyum í hesum døgum tikið burtur.

Orsøkin er heilt einföld: Ferðætlanin hjá Strandferðsluni er ikki komin enn – og hon er heldur ikki so mikið sum á veg í prentaðum líki.

– Eg veit ikki, hvat eg skal siga, men hon er altso ikki farin til prentingar enn, upplýsti Páll Heinesen seg á Strandferðsluni í gjár, tá vit settu honum spurningin, nær ferðætlanin kom.

Sama svar hevði hann at geva fyri hvítusunnu, og tá varð enn tá lagt afturat, at ætlanin hevði verið at fingið ferðætlanina lidna áðrenn högtíðina, men tó ikki kom at eydnast. Nú er ein mánaður

gingin, men framvegis er eingin ferðætlan komin. Og tá hon heldur ikki er farin til prentingar ella er klár at fara til prentingar, kunnu vit við 100% vissu vátað fyri lesarum okkara, at eingin ferðætlan verður at siggja í bræði.

– Tað, sum hevur gjørt hesa ferðætlanina so seina á veg, eru tær samskipaðu leiðirnar, sigur Páll Heinesen. Hann er maðurin, ið hevur við skipini at gera, meðan tað eru Finnur Johansen og Petur Nolsøe, ið hava við restina at gera.

Tað hevur í mong ár verið drúgt hjá fólki at bíða eftir ferðætlan, og hava fólk vant seg við tað. Men ongantíð hevur tað ið verið so vánaligt sum í ár...

hj.

Pilot Whaling in the Faroe Islands

A film by Klaus Kiesewetter and Simon Marshall

Góður filmur um grindadráp

Simon Marshall og Klaus Kiesewetter hava enn einaferð gjørt ein væleydnaðan film – hesaferð um grindadráp. Filmurin er fyrst og fremst ætlaður útlendingum, men føroyingar kunnu eisini fáa gleði av honum

Sum fyrsti fjølmiðil hevur Tíðindablaðið Sosialurinn í vikuni sæð nýggja filmin um grindadráp, sum Simon Marshall og Klaus Kiesewetter hava gjørt í felag.

Filmurin er ein góð lýsing av grindadrápi, og við einum hópi av ymiskum sannleikum um grindadráp vísir filmurin sera týðiliga, at talan ikki er um tjóðartrótt, sum óndsinnaðu umhvørvisfelagsskapirnir ferð eftir ferð fara fram.

Heitið á filminum er »Pilot Whaling in the Faroes«, og varir hann í 21 minuttir.

Byrjað verður við vökrum náttúrmyndum við tónleiki afturvíð.

– Byrjanina hava vit valt at gera á hendan hátt, so útlendingar kunnu siggja eitt sindur av okkara vakra landi, áðrenn farið verður til sjálvt evnið, greiðir Klaus Kiesewetter frá.

Alt verður loftað av felagsskapunum

– Viðvíkjandi sjálvum filminum um grindadráp hava vit valt at vera so varmir sum gjørligt, tí stiga føroyingar skeivt bert ta

eina ferðina, verður tað beinanvegin loftað og brúkt afturimóti av teimum ymsu felagsskapunum.

Í filminum verða bert einaferð vistar myndir frá einum grindadrápi, og heldur ikki eru tað serliga ógvusligar myndir. Kortini er hópin av blóði at siggja ... bara ikki av hvali.

Hinvegin verða vistar myndir frá, tá ein finnhvalur í 1991 varð bjargaður á Nesi, tí hann var komin so nær landi, at hann slapp ikki avstað aftur, uttan hann fekk hjálpið frá fólki til tað.

– Vit mugu hava í huga, at hetta er ein filmur, vit hava gjørt fyrri útlendingar fyrst og fremst, og tað eru gjarna útlendingar, ið ongantíð hava livað í og saman við náttúruni á sama hátt, sum vit kenna tað her í Føroyum, sigur Klaus.

– Tí royna vit eisini at vísa, at slakt av seyði, neytum og yvir høvur tað at gera sær til matna burtur av tí, ið náttúran gevur, er ein náttúrligur partur av gerandisdegnum. Frá barni av er føroyingurin kunnugur við alt hetta, ið sjálvandi er fullkomuliga fremmant fyrri útlendingum, ið bert kenna kjótið og matin frá køliskipinum, tá teir eru til handils.

Fleiri samrøður

Fleiri samrøður eru eisini í filminum, og verður eitt nú práttað við Dorethe Bloch Danielsen, Marjun Hanusardóttir og onnur. Barnakanningarnar, ið japanskir granskarar hava gjørt í Føroyum, eru eisini við.

Filmurin fæst til keyps kring alt landið.

hj.